

Estel Solé

Cap de grills

Contes i manualitats per imaginar i crear

Estrella Polar

Il·lustracions
de Katia Klein

Estel Solé

Cap de grills

Contes i manualitats per imaginar i crear

Il·lustracions de Katia Klein

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Estel Solé, 2022

© de les il·lustracions: Katia Klein, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2022

ISBN: 978-84-1389-338-9

Dipòsit legal: B. 14.149-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

ÍNDEX

Pròleg	5
El riu Xunda	7
Manualitat: Les ales de l'ocellot	26
Camí de Tuntun	27
Manualitat: Els pinzells de l'Anezka	44
Les dragones d'Ígmor	45
Manualitat: Els tres ous brillants	60
El Barretut	61
Manualitat: El barret del Barretut	76
Xivarri a l'abecedari	77
Manualitat: Les lletres de l'abecedari	90
Al País de les Dites	91
Manualitat: Aranya	104

EL RIO XUNDA

Al petit poble de Wala hi fa sempre una calor insuportable. Si us voleu fer una idea de la calor que hi fa, intenteu recordar la calor asfixiant que heu patit algun dia al pic més aspre de l'estiu, i multipliqueu-la per infinit. El que potser us costarà més d'entendre és que a la vora del poblet de Wala hi passa el riu Xunda, però mai cap dels habitants de Wala no s'hi ha banyat per refrescar-se. Ni els infants, ni les seves mares, ni els seus pares, ni els seus avis i àvies s'hi han banyat mai. Només el vell Rakun, fa moltíssims anys, un dia, quan el sol estava a punt de pondre's, va remullar-se a les aigües del Xunda, però no s'hi va llançar perquè tingués calor, sinó perquè volia creuar el riu i visitar el poble de l'altra banda de la riba. Un poble misteriós que mai no havia visitat cap infant, cap mare, cap pare, ni cap avi ni àvia de Wala. Segons narra una llegenda, el poble del costat és un lloc tan perillós com el riu. Diuen que quan el vell Rakun va llançar-s'hi i estava a punt d'arribar-hi, va desaparèixer riu avall empès per la força de les aigües. I mai més ningú el va tornar a veure.

—És impossible que en Rakun s'hagi ofegat per més fort que fos el corrent del riu. Estic segur que va veure alguna cosa estranya al poble del costat, es va espantar i amb l'ensurt va abaixar la guàrdia —havia dit un amic d'en Rakun poc després de la seva desaparició—. No ens hem de banyar en aquest riu, ni hem de creuar-lo mai per arribar al maleït poble del costat.

És per aquest motiu que de generació en generació la por s'havia anat apoderant dels habitants de Wala, que contemplaven el cabalós riu Xunda, entre atemorits i tristos, sense atrevir-se mai a acostar-s'hi.

Però un calorós i eixut vespre d'estiu, quan el sol començava a pondre's, una dona va parir una criatura. La Suna, la xamana del poble, va assistir el part per ajudar la dona, i quan la petita treia el cap per entre les cames de la mare, la Suna es va adonar d'un detall molt important.

—Aquesta criatura neix el mateix dia, del mateix mes i a la mateixa hora que va desaparèixer, ara fa tants anys, en Rakun. Mai ningú en aquest poble ha nascut en aquest dia d'aquest mes i en aquesta hora —va dir tota solemne, la xamana.

Tan bon punt el sol es va pondre, la mare va agafar la criatura i se la va posar damunt el pit, exhausta i emocionada.

—Abans que tallem el cordó umbilical, digues, estimada, quin nom li vols posar a la teva filla? —va demanar la xamana.

—No tinc gens clar com vull anomenar-la —va comentar la mare.

—Aquesta nena ha vingut per ensenyar alguna cosa important a tot el poblat de Wala. Així que mereix tenir un nom poderós. Si em permets que t'aconselli, jo li diria Bifa, que, com bé saps, vol dir «valenta», en la nostra llengua —va respondre la xamana.

I així va ser.

—Per què no ens hi podem banyar, al riu? Amb la calor que fa! —va demanar la Bifa a la seva mare, quan ja tenia set anys.

—Sempre em preguntes el mateix, filla. I ja saps la resposta —va contestar la mare, tot eixugant-se la suor del front.

—Em vull banyar al riu i vull creuar-lo per veure què hi ha a l'altra banda —va exclamar la Bifa, enfadada.

—És massa perillós, el riu. I és massa perillós el que hi ha a l'altra banda. No hi insisteixis —va dir la mare.

Però la Bifa, tossuda de mena, va esperar que es fes fosc, i quan el poblat dormia, va acostar-se a la riba del riu. Les llums que es veien entre els arbres de l'altre costat la tenien fascinada. I aquells sons que se sentien i que provava d'imaginar d'on podien venir, la van encisar de tal manera que va prometre's que un dia travessaria el riu.

De seguida que tothom es despistava, la Bifa s'acostava al llit del riu intentant esbrinar quina devia ser la millor manera de creuar-lo. I així va passar dies i dies, decidint com ho faria. Primer va pensar que construiria una passarel·la. Quan ningú la veia, durant setmanes, va anar collint troncs, fustes, cordes i cordills i en va fer una pila en un racó de la riba del riu que no es podia veure des del poble. Quan va considerar que ja en tenia prou, va començar a construir-la. Es va nuar una corda a la cintura, i per l'altre extrem la va fermar a un arbre. Va pensar que així evitaria que el corrent se l'emportés. Va caminar fins al riu, s'hi va ficar fins que l'aigua li va arribar a la cintura. Va tenir por, però tenia tan clar que ho aconseguiria que la passió li donava forces per resistir drete malgrat la pressió de l'aigua. Va anar col·locant una fusta al costat de l'altra i les va nuar tan fort com va poder, fins que va tenir feta una passarel·la ben llarga. Però aleshores es va adonar que els troncs només arribaven fins a la meitat del riu i la corda que tenia a la cintura l'estirava enrere perquè no era prou llarga. Així que va decidir desfer el nus de la corda i va pujar damunt la passarel·la de troncs, però els troncs es movien massa, sacsejats per l'aigua, i no en tenia prou per arribar a l'altra banda. Va tancar els ulls i es va animar a si mateixa dient-se que ho podia aconseguir, però malgrat tots els intents, va acabar relliscant i va caure al riu. Era tan fosc que amb prou feines aconseguia veure res. Es va espantar perquè no sabia nedar i va pensar que li passaria com al vell Rakun. Però, aleshores, es va adonar que ja havia aconseguit el que volia des de feia tant de temps: s'estava banyant al riu Xunda! És cert que no era ben bé com s'ho havia imaginat, però la il·lusió va fer que s'oblidés de la por. No sabia nedar perquè ningú n'hi havia ensenyat, i mai no ho havia intentat, però va aconseguir tornar fins a Wala i va entrar a casa de puntetes perquè ningú la descobrís.